

SAMOROST

číslo 2 / rok 2017 / ročník 38

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

KDYŽ LESÁCI POMÁHAJÍ

ANEB O JEDNOM NETRADIČNÍM A VEŘEJNĚ PROSPĚŠNÉM KLUBOVÉM PROJEKTU

Úvodník...

ale docela krátký. Vždycky v prosinci, když chystám druhé číslo SAMOROSTU, si říkám: Začnu včas, abych to nehonil na poslední chvíli. Vždycky se vymklo. I letos. Tak uvidím, jak se s tím náš editor, Ing. Kinský, popasuje.

Jinak docela příjemná změna. SAMOROST není podle mne ani tak klasický časopis, jako spíš almanach lesnické školy. Vždycky byly problémy s příspěvky, lovilo se, kde dalo. Letos poprvé, díky aktivitě kolegyně Schrollové, máme dost nadprůměrných slohových prací a urodili se i fotografové. Kromě úspěšných třetáků jsou i fotografky v prvním ročníku.

Pokračujeme i v seriálu aktivity našich pedagogů – tentokrát článek a foto Ing. Bílka z Mexika. Klasických sto dnů nového pana ředitele, PhDr. Michala Gruse, už proběhlo, hodnocení necht' si každý vypracuje sám.

Nic jiného zaznamenáníhodného se snad nevyskytlo, přeji úspěšný rok 2018 a hned na začátku úspěšné ukončení prvního pololetí.

-moon-

„Aron ha-Kodeš“ – to nám zní hodně exoticky, ale přesto jde o název spojený s městem Písek. Jedná se o zdejší židovskou modlitebnu – synagogu, která je prakticky skrytá zrakům veřejnosti. Z celé budovy je totiž vidět jen zadní část fasády v Soukenické ulici, vstup do synagogy a nádvoří jsou obestavěné bloky domů, takže nepřístupné. Za minulého režimu bývala v tomto židovském svatostánku skladiště nejrůznějšího materiálu; po „sametové revoluci“ v listopadu 1989 se v Písku řešila spousta důležitějších věcí, zvláště když nebyla vyjasněná otázka vlastnictví této budovy. A ta po víc jak dvě následující dekády chátala...

Věci se daly do pohybu až letos na jaře. Jeden z představitelů Židovské obce v Praze, který má na starosti péči o židovské památky, pan Martin Růžička, se dozvěděl o existenci Středoškolského klubu při lesnických školách v Písku Master Team a našich aktivitách v oblasti

multikulturní výchovy. Každoročně už minimálně pět let pořádáme exkurze po židovských památkách Prahy s odborným průvodcem, cestovatelská křesla /mimo jiné i o zemích Blízkého východu/, v aule jsme uspořádali celkem tři besedy a doprovodné výstavy o judaismu, židovské kultuře a tradicích a také o hrůzách holokaustu.

Už během prvního osobního setkání s panem Růžičkou v dubnu tohoto roku jsme se rychle domluvili na spolupráci; ta se naplno rozběhla ve druhém týdnu měsíce září. Všechno bylo ještě snažší tím, že ústředí Asociace středoškolských klubů schválilo náš projekt na pomoc při záchraně synagogy a poskytlo nám dotaci, z níž můžeme hradit doprovodné aktivity, jako například další výlety do Prahy, spojené s návštěvou Židovského muzea. Mimochodem, z asi dvou desítek projektů, které kluby z celé ČR podávaly, byly finančně podpořeny jen čtyři, takže jsme byli opravdu úspěšní.

Do našeho projektu „Ač v židovského boha nevěříme, synagogu vyklidíme“ se zapojilo přes 60 členů klubu z prvního, druhého a třetího ročníku. Ti se postupně ve svém volnu vystřídali při vyklízacích pracích v areálu synagogy na nádvoří mezi rabínským domem a bývalou židovskou školou. Hlavně ta první skupina se přesvědčila, že pohádka o Šípkové Růžence může mít pravdivé jádro. Jen místo zámku jsme ze zakletí museli vysvobodit synagogu. Vyřezanými plevelnými dřevinami kluci a děvčata z prváku a třetáku naplnili celý kontejner!

Totéž se opakovalo při druhé – říjnové i třetí – listopadové akci, kdy nás posílili ještě žáci 2.B. Cel-

kem tři plné kontejnery dřevin, popínavého břechtanu a nepořádku lesáci vyklidili ze dvora před synagogou! Při druhé návštěvě nás dokonce přijela točit televize, až tak náš projekt veřejnost zaujal. A na školu přišel i děkovný dopis doktora Munka, předsedy Pražské židovské obce. O celou akci se živě zajímal i náš nový pan ředitel; i když se na škole teprve „rozkoukává“ a má určitě spoustu jiných povinností, přesto si našel čas a dvakrát se na nás přišel podívat.

Hrubá fyzická práce při vyklízení okolí synagogy byla následně spojena i s trochou poučení. Po dva podvečery pan Růžička s účastníky brigády besedoval o židovských dějinách, zvycích a kultuře. Došlo i na jeho cesty po Izraeli, ale i Libanonu, Íránu a Sýrii. Vyvrcholením celého projektu pak budou tři výlety do Prahy na konci listopadu a začátkem prosince, kdy budeme opět chodit po židovských památkách s odborným průvodcem. Mnozí tak možná poprvé ve svém životě navštíví i jiné než křesťanské sakrální stavby, zastavíme se i u hrobu rabi Loewa, stvořitele Golema. Skutečným bonbónkem pak bude prohlídka ženské části Staronové synagogy, kam se návštěvníci normálně nepouští – to máme zařízené jen po známosti... A protože máme i povolení fotit a filmovat, tak se s vámi o viděné brzy podělíme.

Co napsat na závěr? Já osobně si moc vážím toho, že se u nás na škole našlo přes šedesát mladých lidí, kterým není osud písecké synagogy zcela lhostejný a že dokázali přiložit ruku k dílu, i když je nikdo nenutil a mohli ten čas „proflákat“ na internátě. Je

opravdu těžké někoho speciálně vyzdvihnout, snažili se úplně všichni, ale přeci jen – Jarda Vlasák ze 3.A se účastnil všech tří brigád – klobouk dolů! Až se po letech při nějakém třídním srazu vrátíte do Písku, třeba zajdete v rámci procházky městem i na místa, která jste letos pomáhali upravit a zvelebit.

Ten pocit, že i vy jste svou troškou pomohli, ten vám nikdo nikdy nevezme. Tak tedy ještě jednou díky a doufám, že se zapojíte i do dalšího projektu, který už pro vás chystám....

Mgr. Milan Vavřík, vedoucí Středoškolského klubu

KLUB MASTER TEAM

je zapojen v projektu Krokus, který vznikl v Irsku a v současné době funguje v řadě evropských zemí, od Malty po Skandinávii. Projekt si klade za cíl přibližovat mladým lidem tematiku holokaustu a zvyšovat tak povědomí o nebezpečí rasismu a nesnášenlivosti. Chce studentům ukázat, jak důležitá je vzájemná tolerance a respekt vůči všem lidem bez ohledu na jejich etnickou příslušnost, zdravotní postižení, sexuální orientaci nebo náboženské vyznání. Od nadace HETI (Holocaust Education Trust Ireland) obdržel Klub cibulky žlutých krokusů. A právě tyto cibulky prváci minulý týden ve školním arboretu vysázeli, každý jednu. Na trávníku před historickým vchodem do lesnické školy žáci vyhloubili jamky uspořádané do symbolického tvaru Davidovy hvězdy, kterou byli Židé nuceni během nacistické vlády nosit. I žlutá barva krokusů byla zvolena záměrně.

Krokusy kvetou na konci ledna či začátkem února, kolem Mezinárodního dne památky obětí holocaustu; ten připadá na 27. leden. Vysazením cibulek chceme dnešní mladé generaci připomenout šest miliónů Židů, kteří zahynuli během války; v tomto počtu je zahrnuto i jeden a půl miliónu židovských dětí. Nesmíme zapomenout ale ani na tisíce dalších dětí, jež se staly obětí nacistických zvěrstev.

A tak, až z okna své třídy nebo při procházce arboretum uvidíme na trávníku rozkvetlé žluté krokusy, znovu si uvědomíme strašný osud dětí, které za války zemřely. Ale tyto květiny budou zároveň důkazem, že i po těch nejstrašnějších okamžicích začíná nový život. Důkazem, že na světě je stále krása a my máme vyhlídky na lepší budoucnost....

TAKOVÉ TÉMA V SAMOROSTU NEBYLO...

Cvičné studentské volby. Konáme je ve škole už několik let pravidelně, ale letošní „volební“ rok stojí, myslím, za zmínku.

Začneme parlamentními volbami, které ve škole proběhly 14 dnů před oficiálním termínem. Dlužno říci, že se naši žáci v globále příliš nelišili od pozdějších oficiálních výsledků. Na prvním místě se s přehledem umístili Piráti, na druhém místě ANO, na třetím místě ODS.

12. a 13. prosince byly uspořádány studentské prezidentské volby. Z 234 oprávněných voličů ve škole volilo 190 studentů. (V celém kraji volilo 940

studentů středních odborných škol.)

Výsledek: Zeman – 53 hlasů – 28%
Fischer – 32 hlasů – 16,8%
Topolánek – 27 hlasů – 14,2%
Drahoš – 21 hlasů – 11%
Hynek – 15 hlasů – 8%
Horáček – 12 hlasů – 6,3%
Hilšer – 9 hlasů – 4,7%
Hannig – 4 hlasy – 2%
Kulhánek – 2 hlasy – 1%

Teď už nezbyvá, než čekat do ledna 2018, jaký mají naši studenti odhad.

PhDr. Libor Šimůnek

CESTA SMRTI

Vyjeli jsme o půlnoci,
jak studenti na promoci.
Z Čech do Německa a dále,
v busu pařba jak na bále.

Přejeli jsme hranice,
kluky čekala řádná opice.
První zastávka, ta za to stála,
v tom lese jsem se bála.

Počasi si s námi hraje,
jak u nás, když sníh taje.
Prší, bouří, slunko svítí,
bacha děti, les se mýtí.

Ve Francii v Colmaru,
nebyli jsme v normálu.
Kluci se zas nalili,
koupelnu lehce poblili.

Do Švýcarska dlouhá cesta,
projeli jsme všechna města.
Na horách byl vidět sníh,
všude kolem velký smích.

Matterhorn byl dneska v plánu,
počasí nám dalo ránu.
Slunečno, to tedy bylo,
snad jsem zhubla aspoň kilo.

Profesoři měli nervy,
někdy s námi hráli derby.

Marie Koubová

ČTVRTÁCI VE SVĚTĚ

Studenti čtvrtých ročníků naší školy poznávali evropské lesnictví. Jako každý rok tak i letos strávili čtvrtáci jeden týden v zahraničí. Program byl nabitý a zajímavý, každý si určitě přišel na své. Exkurze začala v německém Kaiserslauternu, zaměstnanci místní lesní správy připravili pochůzku v dubových porostech. Následovala prohlídka města Štrasburku a jeho impozantní katedrály. Dva dny strávili studenti ve Francii v Alsasku – opět bohatý program – ochrana přírody, hospodaření v bukových porostech, porosty v nadmořských výškách kolem 1000 metrů, myslivost a řada dalších zajímavostí z oboru. Všechny potěšila návštěva soukromé čokoládovny Ritter – mlsání výborné čokolády různých druhů a chutí byla příjemným zpestřením. Ještě větší nadšení způsobila tradičně prohlídka vinařského družstva – nejprve ochutnávka bobulí na ukázkové vinici a pak řízená degustace několika tekutých vzorků včetně burčáku a čisté čerstvě vylisované šťávy. Švýcarské Alpy – místo, kde se odehrávala druhá polovina exkurze. Počasí výletníkům přálo a sluníčko ozářilo typický štít Matterhornu poté, co všichni dychtivě vyskočili ze zubačky v cílové stanici Gornergrat v nadmořské výšce 3 130 m. Hodinka k fotografování a kochání a pak se všichni vydali do údolí do Zermattu, aby překonali převýšení 1500 metrů. Nezapomenutelný zážitek pro všechny.

Mgr. Eva Schrollová

ŠTRASBURK

Když budete projíždět Francií, rozhodně se nezapomeňte zastavit ve Štrasburku. Dopravíte se tam snadno, buď autem nebo autobusem, který vás vysadí kousek od centra. Ve městě je možnost vypůjčení kola. Já volím pěší turistiku. Jestli chcete, tak pojdte se mnou a snad se nebudete nudit.

Štrasburk je hlavním městem francouzského Alsaska. Jeho jméno znamená v překladu „město cest“. Rozloha je 78,26 km². Štrasburk má v rámci Evropy strategickou polohu. „Tak konec řečí a jdeme na to“. První kroky mne zavádějí k řece, kde stojí několik domků, které pochází z 16. století. A musím říci, že jsou nedotčené, neboť na mne vyzařují atmosféru té doby. Mým cílem je náměstí, ale jde to velmi pomalu. Na každé straně ulice je tolik krásného, že bych na to potřebovala týden. Míjím restaurace, kavárny, obchůdky se suvenýry, několik hrázděných domků, ale náměstí nikde. Připadám si tu jako v labyrintu, protože jsou tu samé uličky a zákoutí. Po hodinové chůzi a kochání se mi ulička začíná rozšiřovat a přede mnou se otevře náměstí. Už vím, proč je toto místo tak oblíbené. Krásu katedrály, která se zde nachází, musíte vidět na vlastní oči. Její jméno je Notre Dame a pochází z období gotiky. Postavena je z červeného pískovce. Její budování probíhalo na etapy, které trvaly stovky let. „Když už jsem tu, tak se podívám i dovnitř.“ U vchodu mě však zastavuje ochranka, která mi prohledá

batoh. Naštěstí je vše v pořádku a můžu jít dál. Vstupné určené není, ale co neutratíte za vstup, tak určitě za něco malého uvnitř. V katedrále se nachází obchůdky se suvenýry. Magnetem pro turisty je zejména orloj, který se tyčí v zadní části chrámu. Procházím si tu nekonečnou krásu, klenby, které zdobí strop, po stranách skleněná okna s motivy lidského života. Je pozdní odpoledne, ale ještě mi chvilka času zbývá a proto neodolám a skočím si koupit pravou francouzskou zmrzlinu a palačinku s nutelou. Po dlouhé a náročné konverzaci jsem se konečně dočkala obojího. Není to jednoduché se

zde domlouvat německo-anglicky a stejně skončíte u toho, že jim ukážete na obrázek, co si vlastně dáte. Ceny mě tu mile překvapily, tedy pokud si nedáte pivo za 6 euro nebo pizzu...

Dnes už víc nestihnu, ale vy můžete navštívit i jiná místa – Rohanský palác, restaurace, kavárny či místní parky a nechat se unášet krásou a rozmanitostí přírody. Každý si zde určitě najde něco, co se mu zalíbí. Tak neváhejte a vyražte do Štrasburku, který má právo nésti název „Město cest“.

Marie Koubová

ČESKÝ LESÁK V MEXIKU

V létě 2016 jsem neodolal nabídce kamaráda navštívit Mexiko. On tam jel navštívit svoji dceru, rodačku z Písku, která tam pracovala již třetím rokem.

Poměrně dlouho jsme upřesňovali termínovou listinu, kterou jsme jednoznačně podřídili počasí a cenové hladině letenek. Výsledkem se stal datum odletu 22. listopadu 2016. Celkový pobyt se pak protáhl na 17 dní. Před odletem jsme všichni prostudovali dostupné informace. Já osobně jsem si vzpomněl na notoricky známý film „7 statečných“. A s tím jsme vyrazili. Mexiko jsem si spojoval především s vyschlou krajinou, jezdcí na koních, pončem a sombreroem.

Cesta do Mexika byla pro našince malým utrpením. Let s malou přestávkou a přestupem v Madridu trval 17 hodin. Časový posun činí 7 hodin. Již přilet do hlavního města Mexico City byl pro nás prvním šokem. Letiště patří mezi 10 největších na světě a jen pro zajímavost denně přistane a vzlétne cca 1 tisíc cestovních letadel + soukromá + vojenský provoz. Leží navíc v nadmořské výšce 2.200 m. Musel jsem konstatovat, že letiště Václava Havla v Praze je pouhou autobusovou zastávkou na vsi.

V průběhu pobytu jsme byli ubytováni jak v soukromí (u jeho dcery), tak malých hotýlcích, velice skromně, ale účelně vybavených s kouzelným hotelovým areálem, v tropickém stylu.

Návštěvní program zařídila dcera kamaráda a přizpůsobila jej samozřejmě i našim požadavkům. Návštěvu hlavního města s jeho kouzelnou historií střídalý ukázky moderních prvků současnosti. Po City jsme jezdili soukromými taxíky (fungujícími na službě Uber) a dceřiným autem. Větší zážitek jsme měli z jízdy trolejbusy a městskými autobusy. Ty jezdí v samostatném jízdním pruhu s neustále otevřenými dveřmi a zastavují kromě zastávek i na znamení. Doprava v hlavním městě je zpravidla formou jednosměrného provozu o 3-5 jízdních pruzích. Na vše dohlíží nekompromisní policie, která se pohybuje na motorkách a v autech, která celou jízdu výstražně blikají. Když se jedná o nouzovou situ-

aci, teprve pak zapínají výraznou sirénu. Všichni řidiči jezdí se staženým levým okýnkem u řidiče, který kdykoliv vysunutím ruky z auta, dává všem najevo, že bude přejíždět do levého pruhu. My v Evropě to označujeme slovem „zip“. Tady to funguje neuvěřitelně a bez žádného vynuování. Musíme si totiž uvědomit, že hlavní město, má „pouhých“ 28 miliónů obyvatel.

Jižní část Mexika, kterou jsme navštívili, patří do tektonického území světa. Většina staveb má pevné stavební základy a konstrukci takovou, aby odolaly zemětřesení minimálně 5° Richterovy stupnice. Jsou zde i přísné předpisy pro obyvatele, kdy například v restauracích se nesmí sedět zády k východu a ke dveřím, protože to by neumožňovalo rychlý a bezpečný únik. Celá oblast je poseta různě velkými a aktivními vulkány. Asi nejznámější sopkou je Popocatepetl, na který jsme nebyli puštěni, protože začal vykazovat mírnou aktivitu. Téměř s pravidelnou přesností se opakuje silné zemětřesení po 10 letech, které se potvrdilo v letošním roce.

Trochu nás zaskočilo stravování. Typickým jídlem je tortilla, kukuřičná placka, velikosti lidské dlaně. Bývá různobarevná podle barevného druhu kukuřice, od bílé, přes červenou, až po namodralou. K ní je podáváno grilované maso (všeho druhu), které je pouze čistě ogrilované bez jakékoliv příchuti. Každý zákazník si následně na maso přidá kořeněnou omáčku (salzu) s různou pikantností a ostrostití. Ty jsou servírovány jako příloha, vždy minimálně v 5 provedeních. Jídlo se konzumuje bez příborů a právě tortillou se volně nabírá z talíře. Zaskočily nás fazole, kdy jsme se domnívali, že budou servírovány různé velikosti a barvy, ale bohužel. Fazole se podávají pouze v rozemleté formě, bez jakékoliv příchuti. Samostatnou kapitolou jsou pálivé papriky a chilli koření. Někteří jsme jako Evropané nemohli vůbec konzumovat, pro jejich nepředstavitelnou ostrostit. Nápoje jsme

ochutnali snad všechny, které jsou na trhu k dispozici, nejvíc jsme se těšili na tequillu. Mexičané jsou na její výrobu specialisté a my pochopili, že základní rozdíl mezi jednotlivými druhy je barva – čím tmavší má odstín, tím je starší a cennější. Pivo je podáváno od všech světových výrobců, převážně lahvové (max. 0,3 l). Pije se chlazené a přikusuje se k němu limetka. Ovocné nápoje jsou vyráběny i v restauracích, přímo před zákazníkem, ze zvoleného ovoce (přírodní šťávy) a jsou na požádání kořeněny (chilli, zázvor ...).

Mexičané jsou velmi přívětiví a těžko jsme je navzájem rozlišovali. Jsou všichni aztéckého původu tzn. indiáni, malého vzrůstu a i v pozdním stáří s havranovitě, černými vlasy. Panuje zde přísný matriarchát a hlavou celé rodiny je nejstarší žena, matka, která je uctívána celou rodinou. Z celkového počtu cca 115 miliónu obyvatel je 90% katolického vyznání. Úředním jazykem je španělština. Měnou Mexika je mexické peso s kurzem 1,10 Kč. Celkově je možné říci, že potraviny jsou cenově

srovnatelné i levnější, než u nás.

Tropická část Mexika, po které jsme cestovali, oplývá neuvěřitelnou faunou a flórou. Od pobřeží Karibiku jsme se pohybovali, až do 3.500 m n. m. Chvillemi jsme pozorovali tropické porosty, a přiznám se, že jsem to měl, jak němý film. Nestydím se za to, protože jsem nestudoval tropické lesnictví. Ale bylo to fascinující. Přivezl jsem si několik tropických dřev, semen a listů.

Mexičané si přírody velmi váží. Za celou dobu pobytu jsme se nesetkali např. s poničenou městskou zelení, odpadky v přírodě, nepořádkem na parkovištích apod. Přestože snad každá rodina má psa, nikde jsme se po městě nesetkali s jejich výkaly. Jsou zkrátka ukáznění.

Zážitků bylo nepřeberné množství a byl jsem rád, že jsem si psal cestovní „deníček“. Po téměř roční pauze jsem byl schopen se podělit o několik zážitků se svými kamarády, kolegy a s Vámi, čtenáři našeho časopisu. Jestliže budete mít možnost Mexiko navštívit, určitě neváhejte.

Ing. Karel Bílek

PASOVÁNÍ

Dne 8. listopadu 2017 se třída I. B. ze Střední lesnické školy Bedřicha Schwarzenberga v Písku účastnila pasování do lesnického cechu.

„Crrrr...“, v 7 hodin ráno mi zazvonil budík a já už věděl, že dnes mne čeká pasování. Vylezl jsem z postele, oblékl jsem se, nasnídal a šel do školy. Dopoledne to ve škole probíhalo normálně, jako každý jiný den. Po dlouhém učení jsme měli přestávku na oběd. Nervozita začala padat na každého z nás, včetně mě. Po obědě jsme měli ještě dvě hodiny, které utekly velmi rychle. Bylo půl čtvrté a já, celý nervózní, jsem se šel obléct do uniformy. V 15.45 jsme přišli před aulu, kde jsme se seřadili podle abecedy a vyšli po schodech nahoru do auly, kde už nás čekali natěšení rodiče. Byly 4 hodiny, trubачi začali troubit a my jsme přišli do auly. Třetáci nás velmi mile přivítali, přečetli nám desatero a poté nás jednotlivě volali podle abecedy. Každý, koho třetáci vyzvali, musel pokleknout na pravé koleno, dostal tři rány tesákem, poté si s každým podal ruku, připil si pasovacím nápojem, dostal pasovací list a číslovačkou nám na čelo vytiskli rok. Pak jsme se vyfotili, jak jednotlivě, tak i společně a všichni byli rádi, že to mají úspěšně za sebou a všichni jsme se těšili na soud, který nás čekal navečer.

Bylo 18.15 a my jsme byli seřazeni u vrátnice internátu a čekali jsme, až ná třetáci odvedou do restaurace Sport. Po příchodu do Sportu jsme měli přichystaný guláš, kterého jsme se všichni nasýtli a čekali, až začne soud. Bylo 19.00 a do sálu přišli obhájce, žalobce a soudce, kteří nás odsuzovali za různé prohřešky, kterých jsme se dopustili při pasování. Každý, kdo byl odsouzen, musel splnit nějaký úkol a zaplatit třetákům pár korun.

Dnešek se nám velmi líbil. Na pasování i na příjemnou atmosféru ve Sportu budeme všichni určitě dlouho vzpomínat.

Ondřej Kučera

PASOVÁNÍ 2

Dne 8. listopadu po vyučování proběhla pro všechny prváky lesnických škol v Písku veledůležitá událost. Všichni byli pasováni do lesnického cechu. Po vyučování jsme se okamžitě museli upravit. Na intru to vypadalo trochu jako po výbuchu.

Oblékla jsem si uniformu, učesala se a běžela pozdravit dědu

s babičkou. Ani jsem se nenadála a bylo 16.00, pasování začalo.

Postavila jsem se na konec dvouřadu před aulou a čekala. Třetáci začali troubit, my vstoupili do auly. Začalo pasování.

Na začátku nás seznámili s desaterem, poté pan třídní a pan ředitel ochutnali pasovací nápoj. Začali nás předvolávat k jednotlivému pasování. Čekání bylo úmorné, s mým jménem si člověk ale moc nevybírám...

„Předvolávám Žezulářovou Žanetu!“

S maximálním soustředěním jsem došla na podium a klekla si na pravé koleno. „Teď hlavně vzít pasovací

nápj levou rukou a všem ruku podat,“ řekla jsem si v duchu. Nakonec to ani nebolelo a oni si vždycky najdou nějaký ten hřích, za který mě odsoudí. Po očíslování, podání ruky a focení mi to už nepřišlo tak děsivé. Nechápu, čeho jsem se před tím tolik bála.

Žezulářová Žaneta

BOUBÍN SLAVÍ 160 LET (1858-2018)

Po absolutoriu SLTŠ Písek jsem v roce 1969 nastoupil k LZ Boubín na polesí Zátoň. Vedoucím polesí byl Vojtěch Beran a technikem Jaroslav Koranda. Polesí mělo v té době výměru přibližně 450 ha a staralo se o ně šest hajných. V době nástupní praxe jsem měsíc vykonával funkci průvodce po pralesě, tehdy již oploceném, ale přístupném pro veřejnost.

Ing. Václav Vlček

Boubínský prales je národní přírodní rezervace (ev. č. 2424) nedaleko Včelné pod Boubínem a Horní Vltavice v okrese Prachaticce, která byla vyhlášena již v roce 1858. Jedná se tedy o třetí nejstarší českou přírodní rezervaci, a to o rozloze 666,41 ha. Oblast leží v CHKO Šumava a spravuje ji Správa NP a CHKO Šumava. Důvodem ochrany je buk-smrkový porost s vtoušeným klenem, nacházející se v okolí 1362 metrů vysokého vrchu Boubín a tvořící jednu z nejvýznamnějších lesnických lokalit v Evropě. Rezervace byla zřízena na popud lesníka Josefa Johna a během let se postupně rozrůstala z 47 ha na současných 685 ha. V průběhu let byla část pralesa poničena povětrnostními vlivy, narůstajícím turismem, kůrovcovou kalamitou i přemnoženou zvěří. Z toho důvodu byla jádrová část pralesa ohraničena plotem, který zamezuje vstupu turistů a zvěře a tím chrání mladou generaci stromků. Na území rezervace se nachází stromy staré 400 až 500 let, mezi nejznámější zástupce patřil Král smrků, jenž byl povalen sněhovou vichřicí v roce 1970. V průběhu času se mění zastoupení výskytu jednotlivých druhů stromu v rezervaci, k roku 2011 je na ústupu četnost smrku. Na území rezervace se v současnosti provádí částečná těžba a jen na některých lokalitách panuje bezzásahový režim. Rezervace patří mezi nejvíce navštěvovaná místa Šumavy, vede skrz ni naučná stezka a několik turistických tras směřujících k rozhledně na vrchu Boubín.

Ždroj: Wikipedie.cz

LESMISTR JOSEF JOHN

Josef John, význačný český lesnický odborník na taxaci a systematizaci lesů na schwarzenberském lesním majetku, lesmistr ve Vimperku, iniciátor vyhlášení boubínské rezervace a dopisující člen c. k. vlastenecké hospodářské společnosti.

Josef John se narodil 17. srpna 1802 v Petrově Dvoře na Netolicku. Po ukončení obecné školy byl přijat jako praktikant důchodního a kontribučního úřadu netolického panství. V letech 1821 - 1824 absolvoval na náklady knížecího majetku Schwarzenbergů lesnickou školu ve Zlaté Koruně.

Po absolutoriu nastoupil jako praktikant k lesnímu úřadu v Českém Krumlově. V roce 1824 se stal adjunktem. V roce 1826 jej povolalo ředitelství panství do českokrumlovské kanceláře k výpomoci na katastru a k vyhotovování popisů jednotlivých obcí. Dne 1. července 1829 byl ustanoven v Českém

Krumlově za lesního písaře a v květnu 1834 požádal o místo lesního inženýra. Působil osm let při stavbě plavebního kanálu u Jeleního potoka na Šumavě, pracoval na systematizaci severní části Blanského lesa, přednášel lesnictví v hospodářském ústavu v Českém Krumlově a vyučoval lesnické praxi. Hájl velkoplošné holosečné hospodářství, které v té době již mnoh osvícených lesníků kritizovalo.

V roce 1838 nastoupil jako lesní inženýr do Vimperka, aby zde od 1. 9. 1843 převzal vedení lesního úřadu. O čtyři roky později začal využívat pozorování vývoje pralesů pro potřebu lesnické

Josef Krejsa - Boubín

vědy. Popsal a zakreslil několik pralesů na Boubíně a Bobíku.

V létě 1847 vytyčil na Boubíně 8 zkusných ploch a nechal je zmapovat tak, aby dokumentovaly názorný obraz pralesa (Vyskot, 1968). Tím byly zahájena vůbec první výzkumná práce na světě ve věci zkoumání pralesů. 2. 9. 1849 se inicioval první exkurzí do Boubínského pralesa členů České lesnické jednoty, která přitáhla pozornost českých lesníků k šumavským pralesům.

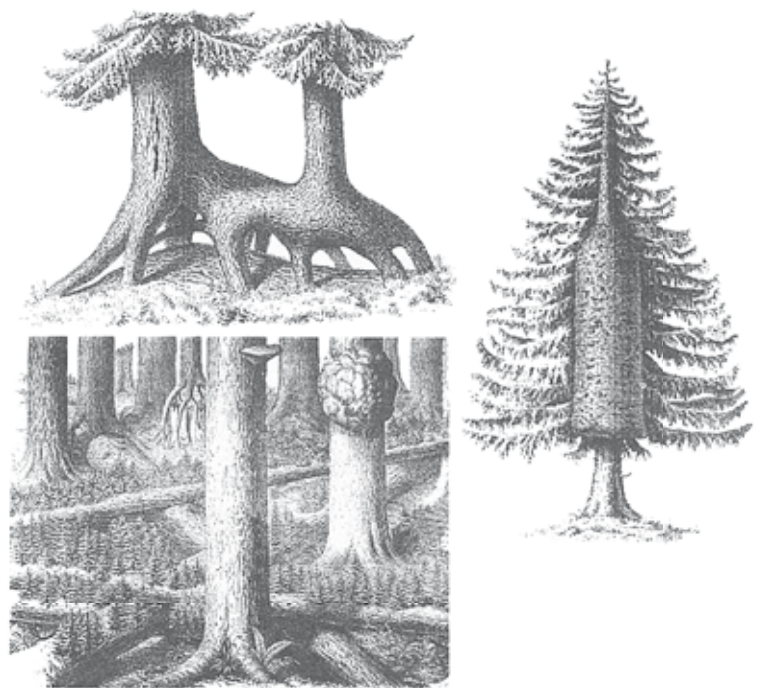
Citujeme J. Johna: *V tomto prostoru leží takřka otevřená kniha přírody, z jejíchž řádků lze vyčíst zákony, jimiž matka příroda, je-li v lesích volná a nerušená, jako právě zde po staletí, vegetaci zachovává, v různé formě dovršuje, ničí a znovu obnovuje a jak zde taková a onde jiná dřevina vykazují zvláštní nebo výlučné stanoviště, jinde opět četné druhy harmonicky rozděluje a*

sestavuje, jak současně uvnitř lesa může být udržěn řád plný života a smrti s hmotovým bohatstvím a individuální nejvyšší silou a plný nápadných dokladů proti násilnému pustošení...“ (Nožička 1958). John pravidelně knížeti zasílal výsledky své výzkumné práce, podrobné zakresky lesních ploch a s jeho svolením zde pořádal vědecké exkurze za účasti významných osobností přírodních věd – např. Pannewitz, Conwentz, Purkyně a další. Ke dni 1. 1. 1853 byl John jmenován lesmistrem.

Z jeho podnětu a na přimluvu vratislavského zemského lesmistra Julia von Pannewitze pak byla plocha mezi Lukenskou silnicí a Kaplickým potokem v r. 1858 vyčleněna z běžného lesního hospodaření jako rezervace. Rezervací byla tehdy prohlášena celková plocha 141 ha. Lesmistr Pannewitz píše 30. 5. 1860 z Vratislavi knížeti dopis, ve kterém děkuje za svolení provedené návštěvy pralesa a prosí, aby mu byla zaslána na ukázkou kresba, znázorňující rozměry stromů v jednom jitru (jedna trvalá výzkumná plocha). Podpůrným prvkem realizace ochrany byl tedy právě průzkum pralesa, zahájený Johnem, na jehož pokračování sice správa schwarzenberského majetku neměla eminentní zájem, ale považovala jej za vhodný prvek k posílení své vlastní dobré pověsti.

Ještě za Johnova života devastující vichřice v letech 1868 a 1870 zredukovaly území na pouhých 47 ha. Lesmistr Josef John ve své zprávě o panství Vimperk uvádí, že orkán v roce 1868 rozvolnil významně smíšené porosty a že vznikaly mezery o velikostech 3-17 ha uprostřed kompaktních lesních celků. Na území panství tehdy padlo 110.000 m³ dřevní hmoty a její zpracování trvalo 2 roky.

Zbytek porostů byl v roce 1933 vyhlášen za Státní přírodní rezervaci, která byla rozšířena na okolní les v roce 1958 u příležitosti 100. výročí Johnova podnětu k ochraně pralesa (celkem cca 670 ha). John pracoval jako schwarzenberský lesmistr do roku 1870, kdy odešel do důchodu. Zemřel 24. ledna 1871 a je pochován na hřbitově ve Vimperku.

Tři kresby, kterými vratislavský lékárník Müncke doprovodil zprávu Juliuse Göpperta (1800-1884) o pralesě na Boubíně

ing. Václav Kinský

"TROCHA POEZIE..."

PO ROCE

Prázdniny jsou jen na začátku,
vše začíná od nového řádku.
Minulý rok jsem byla v hajzlu,
cítila se jak někde v pajzlu.
Teď už se nemusím před ničím skrývat,
můžu se na své rodiče upřímně dívat.
Hned je mi lépe na těle i na duši,
protože vím, že o mně vše vytuší.
Je to skvělý pocit žít a nemyslet,
než mít v sobě přetvořku, lži a jiný svět.
Cítím se být sama sebou,
a to vždy, když jsem s tebou.
Znám pár skvělých lidí, kteří to berou tak, jak to je,
vím, že si někdy musím hrát na hrdinu a jít do boje.
Ty nezapně poznámky, které slýchávám, mi trhají uši,
v afektu chci někdy křičet, cítím jak mi srdce buší,
ale spolknou to, snad kvůli mé dobré duši.
Poslední dobou se na to dívám i z jiné strany, protože
vím, že i krabice má různé hrany.
Láska je prostě láska a nikdo za to nemůže,
prostě vím, že když jsou lidé v nesnázích,
často jim pomůže.
Probudíte se ze zlého snu
a před sebou vidíte jeho/ji a nádherné růže...

Marie Koubová

JAK DÁL? (sonet s otazníky)

Už nevím, jak dál nakládat se svým životem,
oprotím svou duši od těla a stanu se robotem.
Když cítíte všechny ty rány, co vás dostanou
jak rychlé střely, které jdou stranou.

Bud spadnu na zem a nebo do peří,
možná jsem blázen a lidi mi nevěří.
Popravdě mě nezajímá, co si o mně myslí,
já jsem introvert a oni posedlí optimisti.

Do jara už moc času není,
co se za tu dobu změní?
Možná se stane věc zásadní...

Možná budu plakat, smát se a pak neucítím vůbec nic,
vše se rozletí na malé kousky a zbyde jen prázdná skica.
Jsou to sice prázdná slova, stejně je teď na vše špatná doba.

Marie Koubová

Přírodní rezervaci ČERTOVA HORA U VRÁŽE (evidenční kód 979) najdete v lesích přibližně 1,7 km západně od středu obce Vráž u Písku. Lokalita je chráněna pro přirozený smíšený porost dubu, lípy a buku, vytvářející les s bohatou květenou a velkým výskytem mravenišť mravence lesního menšího (*Formica polyctena*) a avifauny. Rezervace leží v nadmořské výšce 484 až 530 metrů nad mořem a k jejímu vyhlášení došlo 1. února 1986. Rozkládá se na území 13,87 hektaru, kolem rezervace je ochranné pásmo.

red.

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

www.lespi.cz

SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 2. číslo, ročník 38, rok 2017

Do čísla přispěli: Marie Koubová, Ondřej Kučera, Žežulářová Žaneta, Mgr. Eva Schrolllová, ing. Karel Bílek, PhDr. Libor Šimůnek, ing. Václav Kinský, Mgr. Milan Vavřík, ing. Václav Vlček /foto: autoři článků, fotogalerie www.lespi.cz, fotoarchiv Samorost, fotoarchiv Praam /jazyková úprava: PhDr. Libor Šimůnek /grafická úprava: prof. František Doubek a praam studio